شرح فصول اکبری
در علم صرف

ملک فیض احمد
در نواحی [illegible]
[illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم
[illegible]

بنده [illegible]

۱۰

باز بین شد
۱۳۵۴خ

[illegible]

۱۳۸۷/۹/۲

کتابخانه آستانقدس

اسم کتاب شرح فصول اکبری .... (فارسی)
مصنف احمد علی خدا نواز
مؤلف
خطی نستعلیق مختلف الخط
چاپی
سال چاپ یا تحریر .... عدد اوراق ۱۴۲
جزء کتب صرف .... شماره ....
شماره عمومی ۱۰۳۳۵ .... شماره قبض ....
واقف آقای صادقی .... تاریخ وقف آبان ۱۳۴۹
طول ۲۳ .... عرض ۱۵

۱۴۵

باز بین شد
۱۳۵۳خ

مفتح فصول اکبری
در علم صرف

مالک فیض احمد
در نواحی [illegible]
در جلالآباد
ملک در ... [illegible]

بسم الله الرحمن الرحیم
منت مر خدایرا ... و ...
بنده ...

۱۰

بازبینی شد
ج ۱۳۵۴

کتابخانه آستان قدس
ویژه خطی

یا فتاح

بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم ط آغاز میکنم این کتاب را بنام خداوندی
که بخشنده روزیهاست در دنیا و آمرزنده گناه هاست در عقبی
و باین تقدیر دانسته شود وجه تقدیم رحمان بر رحیم و آن هر دو از جمله
اسمای صفات اوست تعالی مشتق از رحمة و فرق آن است که
اول خاص است و ثانی عام بمعنی آنکه اطلاق رحمان بر غیر او تعالی
نیامده بخلاف رحیم و ازین ظاهر شود وجه دیگری از تقدیم
رحمان بر رحیم الحمد لله لفظ حمد بمعنی آنست که تفسیر کنند او را
بستودن یا ستوده شدن یا ستودگی یا ستوده شدگی یا حامدیه
یا محمودیه بهر تقدیر مفید معنی مصدری است یعنی اظهار صفات

صفات حسنه اختیاریه و لام در وی برای استغراق است و معنیش
جمیع حمد و لفظ الله علم باشد یا صفت که استعمالش منحصر است در ذات
معین و سبب آنکه لفظ الله را در علمیة و وصفیة تردید کردم آنست
که علما در تحقیق لفظ الله اختلاف کرده اند اکثری بر آنند که او
علم است بچند وجه یکی آنکه لفظ الله هیچگاه نعت واقع نشود
و صفت را از وقوع نعت ناگزیر است و اگر گویی که لفظ رحمان
نیز همچنین است و در نیکه صفت است و در آیه کریمه الرحمن علم القرآن
و الرحمن علی العرش استوی نعت واقع نشده میگویم که مقصود
ایجاب جزئی است و سلب جزئی منافی آن نباشد دوم آنکه
دایما موصوف و مخبر عنه و ذو الحال واقع میشود و همه آنها
از خواص اسم است اگر گویی که خاصه شی چیزی است که در آن
شی مختص باشد و در دیگری یافته نشود و اخبار عنه و ذو الحال گاه
بصفت نیز متحقق میشود پس خاصه اسم چگونه باشد میگوییم

کاف خطاب برای موافقت اولئک وری الوا بواسطه متابعت ودران ازجهت مخالفت
صورت بلفظ اولئک وو ساو بواسطه متابعت اولی ودر برای مفارقت الی حاصل این که
الو در حالت نصب و جر بیا نوشته میشود پس دربین دو حالت ترکیب واوی کر بعد همزه
اولی موسوم شده است موجب التباس بلفظ حرف جر میکرد و بخلاف حالت
رفع کردران بواو می نویسند اصلا خدشه التباس نیست لیکن درین حالت
رسم واو بمجرد مناسبت حالتین اخرین است فاحفظ حرف و شبه آن
و اخیر لفظ متی مالملم ماکر حرف است بخلاف اسم بخوان ماعندی حسن ای شیئا
منفصل نویسند چون انما و اینما و کلما فی التنزیل انما الهکم اله واحد چنانکه متصل نویسند
ان ناصبه و ان شرطیه را با لام بکتوبی الّا و الّا و چنانکه لفظ یوم و حین را
با اذا بر تقدیر بنا رشد اعراب متصل نگارند کوئی یومئذ و حینئذ قام زید بخلاف قمت
فی یوم اذا او فی حین اذ جاءنی عمرو والله اعلم بحقائق الامور و هو علیم خبیر بما فی الصدور

تمت شرح فصول اکبری در علم صرف
بیوم ز دوشنبه در ماه جمادی الثانی
بتاریخ [illegible] احمد [illegible]
ملتجی درگاه [illegible]
[illegible] کرده
[illegible] عز الدین [illegible]

کتابخانه آستان قدس
ویژه خطی

بازبینی شد
۱۳۷۱

بازبینی شد
۱۳۵۲